
KONVERZACE

MEZI ANARCHISTY

KONVERZACE

MEZI ANARCHISTY

Edice Černé internacionály, 2014
cerna.internacionala@riseup.net

Tento dialog vyšel poprvé ve Španělsku v květnu roku 2012 v mexickém anarchistickém časopise Conspiración Ácrata. Anglickou verzi přeložil actforfreedomnow/B.pd/sysiphus, a to z italského textu publikovaného Edizioni Sole Nero. Text CCF o Černé internacionále přeložil actforfreedomnow/boubourAs. Do češtiny přeložil kolektiv Černé internacionály.

Konverzace mezi anarchyisty

Rozhovor mezi uvězněnými členy Conspiracy of the Cells of Fire a několika mexickými anarchyisty o taktikách, teorii a praxi

To, co následuje, je rozhovor mezi uvězněnými členy Conspiracy of the Cells of Fire (CCF) a několika anarchyisty z Mexika. Otázky pokládají různí soudruzi z celé země, a ne pouze z editační skupiny Conspiracio Acrata. Děkujeme soudruhům, kteří nám pomohli s překladem z Řečtiny do Španělštiny a všem těm, díky kterým byl tento rozhovor vůbec možný. Solidární pozdravy posíláme jak jim, tak našim soudruhům z CCF!

1. Jaký byl váš zážitek ve vězení? Co vám jakožto válečným zajatcům pomohlo zůstat silnými a aktivními? A co byste navrhli těm, kteří se jimi mohou neočekávaně stát?

Jak už jsme se zmínili v jednom z našich textů: „Vězení je možná zastávkou na těžké a často osamělé cestě anarchistů akce, není však zastávkou poslední. Proto je důležité, aby každý z nás, kdo si vybral popírat moc a ve společnosti ovcí být vlkem, byl na tuto možnost připravený.

Existují soudruzi, kteří nám otevřeli své duše, když své vězeňské zážitky popsali v knihách, které publikovali. Jakmile jsou tyto zkušenosti napsány, mohou určité znalosti připravit anarchyisty akce na to, co je čeká za neznámými zdmi vězeňského světa. Každý však samozřejmě píše knihu svého života sám. Proto je osobní cesta nakonec vždy vzdálená od té nepřímé zkušenosti popsané v knize. Přechod od života v utajení k uvěznění šel ruku v ruce s bořením mýtů. Mýtu o rebelském charakteru nezákonných kruhů jsem se zbavil velice rychle. Předtím, než jsme se dostali do vězení, jsme si mysleli, že vězni – vzhledem ke své vězeňské zkušenosti a k nenávisti vůči justici a policii – budou otevření anarchistickým názorům a praktikám. O tuto iluzi jsme ale přišli stejně rychle, jako jsme přišli o naši svobodu. Přes všechno násilí a útisk těch, kdo jsou pod zámekem, a přes všechny nezákonné praktiky, které vyvinulo, smrdí vězeňské prostředí tak jako společnost zákony-dodržujících občanů a ještě navíc se řídí vlastními pravidly, autoritami a normami. Vězni uctívají stejného boha peněz, kterého opěvují i poslušní občané, a uznávají také stejné hodnoty (vlastenectví, náboženství atd.). Většina vězňů jsou akorát vychytralými a vystrašenými krysy, které se krmí na slabosti a bídě ostatních. Jejich charakteristickými rysy jsou podřízenost, donášení, starost leda o svou vlastní kůži a nakonec přijetí samotné myšlenky vězně ve svém uvažování.

Vězeňské prostředí je tak vlastně zrcadlovým odrazem společnosti samé. Pokud vězni nevzdávají hold bohům zmíněným výše, pak uctívají boha heroínu a psychotropních drog. Proto kdokoli, kdo čeká, že ve vězení najde nové revoluční subjekty, kteří nahradí zaniklou pracující třídu, nalezne ve skutečnosti pravý opak. To jen potvrzuje antisociální anarchistickou tendenci, kterou vyjadřujeme. Ukazuje to totiž na to, že člověk není ovlivněn podmínkami, ve kterých žije (například ve vězení); naopak to, co lidi charakterizuje, jsou VOLBY, které dělají.

Tato „většina“ se samozřejmě hemží všude okolo, zatímco výjimek je jen pár. I ve vězeňském prostředí, kde většina za sebou táhne svůj bídný stín při hledání heroinu a psychotropních drog, existují jednotlivci, kteří si stojí za svým. Jsou to lidé, kteří si jsou díky své zkušenosti vědomi svého uvěznění a svých životů, a namísto aby toto uvědomění přeměnili v drogovou závislost nebo donášení, přeměnili ho ve zbraň, kterou odhodlaně nosí uvnitř sebe, a která je směřuje přímo proti těm, kdo tyranizují jejich život. Brzy jsme s těmito několika výjimkami přišli do styku a sprátelili se s nimi. Všichni ostatní vězni, kteří se ve vězení cítí jako doma, si nezaslouží sebemenší soucit, ale pouze opovržení. Kromě něj jsme našim chováním dali jasně najevo, že uvězněné anarchisty akce odděluje od uvězněných donašečů a závisláků na heroinu celý oceán hodnot a vnímání.

Za anarchistické činy sedí v současné době i další lidé. Anarchisty pro nás však nejste jen proto, že vás fízli zabásli za „anarchistické činy“. Anarchisty jste, když jednáte jako anarchisté dokonce i za zmi vězení, a to svými slovy, soudržností a postojem. S výjimkou několika SODRUHŮ je v Řecku velký počet anarchistických vězňů, kteří pouze chtějí „tíse“ svůj trest odsedět a vyhnout se při tom jakémukoli střetu s vězniteli. Příkladem nedostatečné „pospolitosti“ mezi anarchistickými vězni byl pokus o útěk čtyř soudruhů z CCF, našeho anarchistického bratra Theofilose Mavropoulase a jednoho „sociálního“ vězně. Při této události zbytek „anarchistů“, kteří byli ve stejném vězení (Korydallos), neudělali vůbec nic, a to ani, když desítky vězňů vleklo naše soudruhy zpět do vězení. Zbytek „anarchistů“ se zavřel ve svých celách a jediní, kdo na dvoře zůstali spolu s námi, byla čtyři nebo pět vězňů s mnoha odseďnými roky za sebou.

S vězeňskou službou jsme v konfliktu už od doby, co jsme sem přišli. Ve všech vězeních, do kterých jsme vstoupili, vyvolalo naše odmítnutí přijmout a chovat se podle pravidel a zvyků vězeňského systému ve výsledku střety s vězniteli (bití, samotka, transfery).

Za takových okolností je jediným jazykem, kterému vězňové rozumí, jazyk strachu – strachu z naší odezvy a pomsty. Jak už jsme navíc řekli, moc vězňů končí ve chvíli, kdy vyjdou zpoza zdí, které je chrání. Venku jsou zranitelní a ví to o sobě.

K této atmosféře strachu, kterou vězňové pocítují, také přispěly všechny osamělé bojovné mobilizace, které během času nastaly. Dobrým příkladem je jak dopisní bomba zaslaná italskou FAI/FRI (Neformální anarchistickou federací/Mezinárodní revoluční fronta) do Korydalloského vězení, tak také nespočet solidárních demonstrací uspořádaných vně vězení. To vše nám hodně pomohlo začít válku, kterou tady uvnitř vedeme. Strach, který ve vězňovích podněcuje praktiky anarchistické solidarity, nám umožňuje zahlédnout jejich pravou tvář. Zároveň nás anarchistická solidarita, která samu sebe nelimituje na slova, ale která se stává efektivní a soudržnou akcí, naplňuje odvahou a posiluje onoho vlka, kterého si každý uvnitř sebe neseme. Cítíme tak, že jsme stále naživu. Cítíme, že jsme součástí tohoto krásného anarchistického boje, který je v plném proudu. Cítíme, že jsme v ulicích a bojujeme proti policii, při nočních zhárských nájezdech, při tajném pokládání výbušnin, které vyhodí do povětří symboly této civilizace, během konspiračních sabotáží a v ozbrojeném boji proti Státu.

***Kdokoli, kdo čeká, že
ve vězení najde nové
revoluční subjekty,
kteří nahradí zaniklou
pracující třídu, nalezne
ve skutečnosti
pravý opak.***

Jsme proto připraveni naše „zločiny“ bez jakékoli lítosti kdykoli zopakovat, a to ve jménu rozšíření nové Anarchie. S tímto pocitem každé ráno vstáváme z postelí, a i když pravděpodobně nenávidíme všechny snídaň, které jsme prozatím za mřížemi měli a hluk linoucí se z vězeňských megafonů, hluboko uvnitř víme, že vše pokračuje. To nás udržuje ve střehu. Nikdy nezapomínáme, že vězení je nepřátelským místem. Anarchista má tady uvnitř jen jednu myšlenku a přání: útočit tisíci různými způsoby na okovy

jeho a jejího uvěznění – zničit vězení, které jeho a ji drží pod zámek – utéct zpoza těchto zdí a mříží, které brání ve svobodě – POKRAČOVAT v neustálém šíření anarchistického povstání.

Daleko od iluzí třídy a sociálního boje, daleko od „bojovných“ vězeňských jednotek domáhajících se lepších zadržovacích podmínek a větších porcí jídla pro vězně, někde tam existuje naše nemilosrdné „ego“, které je připravené kdykoli vybuchnout a uniknout, a které na sebe bere všechna rizika včetně života v utajení na okraji společnosti. Může to udělat každý, kdo v sebe věří. Takový člověk, který důvěruje sobě a svým soudruhům, může udělat z nemožného možné. V tom je naše velká síla. V kolektivizaci našich individualit. CCF a vše, co reprezentuje, jsme ve vězení neopustili ani na jeden jediný okamžik. Jsme vždy na straně našich soudruhů a navzájem se posilujeme.

Ještě než jsme byli zatčeni, naučili jsme se společně sdílet potěšení z maskování, napětí při nabíjení zbraní, smích z vtipkování před útokem, radost, když jsme slyšeli dobré zprávy nebo smutek, když jsme slyšeli ty špatné. A sdíleli jsme stejnou touhu být po posledním útoku co nejdříve připraveni na útok další.

Stejná věc se děje i nyní. Nic se nezměnilo. Sdílíme stejný vztek pokaždé, když vězeňský dozorce dá někoho z nás na samotku, stejnou bolest, když má být někdo z nás přemístěn, stejné potěšení, když od našich soudruhů přijdou nějaké novinky, stejnou sílu, když FAI/FRI, nové CCF, anarchisté akce a nihilističtí anarchisté znovu zaútočí, stejný hněv, když přemýšlíme, jak zničit zdi, které nás obklopují. Tento smysl pro pospolitost, solidarita a společná touha po přímé akci je naší nejsilnější zbraní. Jak jsme již napsali během naší hladovky: *„Pokud někdo není připravený zemřít pro ostatní, pak jsme již všichni mrtvi...“*

2. Jak projekt CCF vlastně začal a co vás žene do akce?

CCF se poprvé objevila v lednu 2008. Do té doby v Řecku žádná neformální anarchistická skupina akce neexistovala, snad až na několik výjimek (například skupiny **Arsonists of conscience** a **Black Star**, které byly aktivní již po mnoho let). Navzdory tomu byla v řeckém anarchistickém hnutí vždy jen menšinová tendence k tomu zapalovat oheň během tichých nocí a útočit na symboly moci.

Aby bylo možné na otázku odpovědět, musíme se podívat zpátky, a to kriticky i sebekriticky. Všichni soudruzi, kteří sdíleli CCF projekt, vzešli z anarchistických kruhů, které se ztotožňují s menšinovou žhářskou tendencí. V těchto kruzích jsme se museli znát navzájem, měli jsme společný zájem, plánovali jsme útoky a sdíleli jsme oheň. Nebyli jsme ale spokojení s nedostatkem strategičnosti, soudržnosti, vývoje, perspektivami atd. Krom několika výjimek prováděla většina žhářských anarchistů útoky příležitostně jakožto odpovědi na zatčení soudruhů nebo jejich soudní procesy. Zároveň se vzbouřecké útoky prováděly na popud naléhavých událostí – například během diskuse o nějakém návrhu zákona, při policejním násilí proti imigrantům apod. Ve většině útoků však dominovala během plánování improvizace a vybírán byl stejný cíl (například banky), před akcí chyběla diskuse a po útoku zase zhodnocení. Bídna pozornost byla také kladena na přihlašování se k akcím.

Můžeme obecně říct, že žhářští anarchisté se manifestovali skrze vzbouřecké útoky, které postupem času slábly, jejich počet klesal a navíc se točily v bludném kruhu degradace, která postrádá jakoukoli perspektivu k vývoji. Komuniké nerozšířily ani anarchistických ideje, ani akce, protože byly prováděny pomocí telefonních hovorů do státních médií a zmiňovaly pouze cíl, jména uvězněných soudruhů, kterým byl útok určený a skupinu, která útok provedla.

Improvizování a chaotičnost byla také okolo jmen skupin, což vedlo k tomu, že se užívaly různé podpisy a jména, která se pokaždé měnila. Obsah útoku, specifická pozice skupiny a hodnoty a ideje soudruhů, kteří se akcí účastnili, nikdy nebyly zvýrazněny. Šlo o výsledek nedostatečné infrastruktury neformálních skupin přímé akce. Teorie byla tímto způsobem oddělená od akce a uvědomění se tak o několik kroků stáhlo dávající prostor adrenalinu a nezákonným aspektům akce. Hlavní důvod nedostatku neformálních akčních skupin byl strach mnoha anarchistů, kteří tvrdili, že by jejich existence upoutala pozornost fízlů a vedla by k zatýkání a věznění. A tak se dynamika anarchistů akce rozplývala v náhodnosti událostí a omezováním se na náhlé vzestupy, které postrádaly plánování a perspektivu, když se někteří z těch, kdo se účastnili boje proti Moci, vraceli v průběhu několika let zase do legality dennodenního života. Proto se stávala žhářská Anarchie věcí minulosti, dětinským nesouhlasem s termíny, dočasnými výbuchy nebo občasným bojem. Pro nás nemá anarchistická přímá akce vůbec nic společného s mladistvými reakcemi nebo občasným nesouhlasem. Anarchie pro nás není jen abstraktní ideou, ani něčím zredukovaným na hromádku krásných slov z klasických anarchistických textů. Anarchie a přímá akce jsou koherentním životním stylem, který začíná u obyčejných denních věcí a dokončuje se s každým útokem na systém, s každým žhářstvím proti právu, s každou explozí proti strážcům řádu.

Pro nás nemá anarchistická přímá akce vůbec nic společného s mladistvými reakcemi nebo občasným nesouhlasem.

Tento boj nezná oddychu nebo únavy. Tento boj je náš. Je to Anarchie zakoušená v první osobě a v přítomném čase. Nechceme na zítřek odkládat něco, co můžeme udělat už dnes.

Se soudruhy, kteří se již znali, a s těmi, kteří se připojili později díky naší společné zkušenosti v anarchistických akčních kruzích, jsme měli konspirační setkání, jejichž cílem bylo ozbrojit naše tužby. A během těchto setkání se uprostřed smíchu a zaujetí, úvah a debat, tužeb a obav, projektů a strategií, zrodila CCF a vyšla do války.

Hned od začátku jsme jakožto anarchisté akce odmítli jakýkoli centralistický model organizace, který by později náš rozchod s existujícím pouze omezoval na „pouhou povinnost k boji“.

Pro nás je nová anarchistická městská guerilla nepřetržitým povstáním bez rolí, které je třeba hrát, a bez dogmat a „revolučního předvoje“. CCF byli, jsou a budou neformální sítí autonomních anarchistických buněk přímé akce bez vůdčího centra. Síť, která bojuje za Anarchii tady a teď. S CCF jsme za sebou nechali nízký charakter starých skupin žhářské anarchie a namísto toho jsme vyšli vstříc nepřetržitému boji proti Moci bez pozastavování se nad jeho právními důsledky. Jsme anarchistické městské guerilly, ne právníci znepokojení zákony našeho nepřítelů. Zbavili jsme se břemene průměrnosti a porážky a na stůl vyložili všechny své karty. Žhářské útoky, exproprie, únosy, politické poprav, sabotáže a komuniké – to vše jsou součástí této války, kterou jsme vyhlásili Státu, Moci, civilizaci a jejich společnosti. To, že používáme stále stejný název, tedy CCF, nemá nic společného s centralizací typickou pro ozbrojené skupiny a marxistické organizace.

Jak jsme již napsali, CCF je pro nás proudem myšlenek a činů, které se vyjadřují v anarchistické přímé akci. To však neznamená, že bychom se chtěli utopit ve zmatku a vágnosti rozptýleného a nekonkrétního anarchistického hnutí. CCF se identifikuje s povstalcí, anarchistickým individualismem a antisociální tendencí anarchismu a nemá nic společného s anarchosyndikalismem nebo s ortodoxní a zastaralou anarchistickou sociální pozicí „specializace“ v Řecku. Každá buňka, která převezme název CCF ať už v Řecku, Mexiku nebo kdekoli jinde na světě ze svých vlastních perspektiv a autonomním způsobem plánování upevňuje a posiluje ve výsledku tuto tendenci. Tendenci, která nečeká na to, až se bude bránit Státní represi, ale která jde do útoku přímo, nyní a napořád.

3. Jak jsme viděli, vaše diskuse o antisociální anarchistické tendenci vyvolaly řadu debat uvnitř formálních organizací obzvláště v Řecku, které byly donuceny zaujmout k této věci nějaké stanovisko. Můžete vysvětlit váš koncept anarchonihilistické tendence a antisociální perspektivy a jak se vztahuje k boji?

Žijeme ve světě, který se evidentně mění, avšak jeho základní podstata zůstává stejná. Ekonomické krize a jejich přechodná období, technologický vývoj s jeho prudkými pokroky a nadvláda civilizace s jejím zbytečným spotřebním zbožím jsou součástí těchto evidentních změn ve světě Moci. Avšak jeho jádro zůstává nehybné a neměnné s tím, jak žijící organismy reprodukuji vykořisťování a organizovanou nudu. Většina revolučních teorií včetně některých anarchistických směrů se soustředí pouze na otázku ekonomického vykořisťování mocí.

Otázkou pro nás není, jestli jsme, nebo nejsme chudší, ale jestli chceme, nebo nechceme přijmout, že budeme pokračovat v životě způsobem, který nás demobilizuje.

Ve svých akcích stejně tak jako ve své teorii dělají rozdíl mezi „osobním“ a „politickým“, mezi vykořisťováním a útlakem a nudou, mezi bojem a tužbami. Tímto soustředěním se pouze na ekonomii produkují tyto kruhy nevyhnutelně nové ideologické smýšlení a dogmatickou vědu a nahrazují kapitalistický model „revolučním politickým programem“.

Vzhledem k současné ekonomické krizi vzrůstají v takzvaném anarchistickém hnutí v Řecku regresivní názory, které vyhláší samosprávu výrobních prostředků a lidová shromáždění. To vše jako odpověď na drancování ekonomickými podmínkami našich životů, které ovládá Stát a šéfové. Jen málo lidí navrhuje a mluví o rozvrácení podmínek našich

životů a požadují osvobození tváří v tvář degradaci našich životů. Život je oceňovaný na základě mrtvých objektů, které někdo ovládá. Otázkou pro nás tedy není, jestli jsme, nebo nejsme chudší, ale jestli chceme, nebo nechceme přijmout, že budeme pokračovat v životě způsobem, který nás demobilizuje.

Navzdory tomu všemu okolo sebe můžeme vidět lidi zahrnující dělníky, chudé, vězně a imigranty, jejichž život je určený tímto světem a jeho civilizací, jako by to byla ta nejcennější věc, kterou mají. Z toho důvodu my, nihilističtí anarchisté, věříme, že pokud jde o revoluci, není hlavní otázkou uchopení moci, ale naprosté zničení Moci, Moci v lidské společnosti.

Věříme, že dostatečné není ani dosažení rovnosti soustředěné pouze na ekonomiku, ani věnování času a úsilí shovívavé ideologii, která stále nabízí jen alibi pro nehybnost a pasivitu „nešťastníků“. Jsou to navíc tito „nešťastní“ a „utlačovaní“ lidé, kteří si volí své tyrany každé čtyři roky, jsou to tito „lidé“, kteří uvažují v šéfovském modelu, jsou to tito „lidé“, kteří nadšeně propadají konzumeristické droze, jsou to tito „lidé“, kteří vyznávají vlastnictví, jsou to tito „lidé“, kteří žádají „více policie, více pohraničních stráží, více vězení...“ Právě na tomto základě propuká anarchonihilistická tendence a její antisociální perspektiva.

Začít s anarchonihilismem znamená spojit politické a individuální, rozum a city, teorii a praxi, tady a teď a zbořit překážky, které uměle rozdělují naše životy. Nemůžeme sledovat ekonomickou krizi jako něco cizího kultuře organizované nudy, a nemůžeme vidět ani Moc jako něco, co je oddělené od pasivity společnosti, která ji akceptuje.

Pouze osvobozením významů v jejich celistvosti osvobodíme i sami sebe. Daleko od vědecké vypočítavosti, osvětleného předvoje, analýz zaměřených na ekonomii a revoluční proroctví třídního boje – který údajně „přichází“ – se nihilismus ustavuje tady a teď. Nihilistickou diskusí a kritikou drancujeme a ničíme všechny zbytky naděje na budoucí lepší svět. Všechny ideologický romantismus vkládající svou naději do budoucí revoluce totiž funguje donucovacím způsobem tváří v tvář současné destrukci

Moci tady a teď. Ti, kdož sní o tom, co má přijít zítra, jsou dnes prakticky pasivními diváky toho, co se děje v jejich životech a pokračují v nicnedělání. Proto o nihilismu říkáme, že je dvousečný. Na jednu stranu napadá starý svět Moci, na stranu druhou stíná revoluční proroctví, která oznamují budoucí utopii a masové revoluce.

Nihilismus urychluje konflikt s Mocí a jeho totalitou a tento konflikt přenáší přímo do denního života. Je to způsob, jak zpochybnit všechny dominantní hodnoty civilizace a společnosti koncepčním i praktickým způsobem. Je to metoda, která umožňuje Anarchismus nyní bez ohledu na mlhavé naděje a „zralost podmínek“. Je to pevný krok, který rozšiřuje naši vzpouru až za omezené limity boje proti Státu; materiální zničení Státu je pouze jedna část osvobození našich životů. Nihilismem navíc chceme zničit také autoritářské chápání, které je uvnitř nás a které otravuje naše hodnoty a vztahy.

Když proto útočíme na systémové cíle, naše přímá akce a teorie nejsou omezené jen na otázku Státu, ale její kritika je mnohem komplexnější a širší a zahrnuje také společnost a její hodnoty. Když mluvíme o společnosti, nemáme tím samozřejmě na mysli všechny lidi, ale společensky uznávané většinové chování, které podporuje a posiluje civilizaci Moci. Mluvíme o veřejném mínění, statistikách, masové kultuře, odcizeném davu, mlčenlivosti, pacifismu, nehybnosti a lhostejnosti charakteristické pro současného člověka, mluvíme o dobrovolných otrocích.

Jakožto anarchonihilisté nenávidíme jak ruku, která třímá bič, tak záda, která snáší bičování trpělivě a pasivně, aniž by nějak zareagovala. Obnažujeme a ničíme všechny hodnoty civilizace, vyhlazujeme diktaturu ekonomie tím, že ji vyprazdňujeme, rozdrobujeme města mas a jejich autoritářský urbanismus, útočíme na plenitele a vykořisťovatele přírody a zvířat, zatlačujeme dogmatické postoje a odmítáme náboženství vědců. Pouze nepřetržitě a nemilosrdně ničení tvoření dělá život takovým, že jej stojí za to žít. Neustálé nihilistické zpochybňování skrze texty, kulky a výbušniny útočí na organizovanou nudu, potomka vládnoucí kultury „identity“.

Anarchií tvoříme svět, který se neustále proměňuje, svět, který je úplně jiný, svět, ve kterém napětí najde svého trvání poté, co projde myšlenkovými a emocionálními explozemi, svět, ve kterém nové vztahy vznikají s tím, jak se vytrácí staré tradice a břemena. Ale jakmile jsou považovány za konkrétní skutečnosti, budou muset nové hodnoty způsobené anarchonihilismem v kritickém momentu explodovat a zničit samy sebe, čili vytvořit nové chvění a nové perspektivy.

Cokoli, co je staré a pevné, musí být zničeno. Ve chvíli, kdy vzniká něco naprosto nového, podporujeme krásu a vášeň okamžiku. Vyhýbáme se zbabělosti a jistotě, že věnujeme naši energii věcem, které by mohly být prohlášeny za věčné pravdy. Nejsilnějšími vzpomínkami jsou ty, které podněcují změnu, a ne ty, které zůstávají chyceny ve zvycích času a v pastích Moci. Rozum a cit splývají dohromady a jsou zase vepsané za ustavičnou anarchistickou vzpourou. Pouze žít a být smrtelným znamená život, který stojí za to žít. Tvrdíme proto, že nihilismus je vůlí anarchistického tvoření a destrukce. Tancem smyslů a emocí v podání povstaleckých praktik, tancem, který nikdy nekončí...

Když mluvíme o společnosti, nemáme tím samozřejmě na mysli všechny lidi, ale společensky uznávané většinové chování, které podporuje a posiluje civilizaci Moci.

4. Jak na vaši anarchonihilistickou pozici reagovaly ostatní anarchistické skupiny v Řecku?

Abychom mohli na tuto otázku odpovědět, je podle nás nezbytné krátce shrnout a „zmapovat“ anarchistický proud v Řecku. Ten se objevil jako autonomní politický směr v osmdesátých letech a jeho

referenčním bodem se stala Aténská čtvrť Exarchia – punková hudba, antipolitické postoje a estetika, antifašismus atd.

Pro formování a/nebo rozvíjení čistě anarchistického vnímání to ale byly věci lehce matoucí. S výjimkou některých vydavatelství a několika specifických projektů bylo v anarchistických kruzích ideologické zmatení obecně rozšířené. Toto zmatení ve svém hmatatelném parazitismu pokračuje a je v anarchistickém proudu pořád zakotveno. Vysvětlíme, o co tady jde: velká část řeckých anarchistů se chovala, jako by byla nemanželským dítětem mimoparlamentní levice (*„extra-parliamentary opposition“ – politické hnutí oponující vládě nebo politickým stranám, které se rozhodlo neúčastnit se voleb, pozn. překl.*) a jejich

Nehledáme levicové obránce, ale pouze komplice, to znamená anarchisty akce.

ideologií. Tento anarchistický proud se nikdy neodtrhl od zbytků levicové tradice a stále tak v sobě tyto zbytky nesmyslně uchovává. Užíváním sloganů, způsobem myšlení a samotnými tématy, která si osvojuje, je často blízký směšnosti a mínění, které je typické pro levice.

Tito „anarchisté“ často koexistují a spolupracují s levicovými subjekty jak v dělnických bojích (nezávislé svazy), tak v lokálních protestech (sousedské výbory, lidová shromáždění atd.). Řada levicových „osobností“ a intelektuálů (zahrnující dokonce i některé členy parlamentu) se tak u příležitosti soudních procesů vedených proti uvězněným soudruhům solidárně objevuje v pozici svědků obhajoby a nabízí žalovaným ideologické polehčující okolnosti. My z CCF jsme jednou z mála výjimek, když jsme během soudního procesu takovéto „polehčující okolnosti“ levicové obhajoby nepřijali jako své alibi. Nehledáme levicové obránce, ale pouze komplice, to znamená anarchisty akce.

Není náhodou, že vývoj a dráha části řeckého antiautoritářského proudu má časté styky s levičáky (antiamerické/antiimperialistické postoje, dělnická autonomie, nezávislé odbory, přímá demokracie, lidová shromáždění, sousedské iniciativy atd.). Zároveň se ideologie sebeobětování (falešná obvinění Státu proti *nevinným bojovníkům*, zbití a pobodání *mírových demonstrantů* fašisty atd.) ukrývá – někdy otevřeně – uvnitř anarchistických kruhů. Tento ne zrovna inspirativní obraz je utvářený anarchistickým prostředím, které se pasuje do role permanentního obránce. Je mimochodem pravda, že Stát při řadě příležitostí vykonstruoval falešná obvinění a že fašisté útočí na lidi. Jde však jen o poloviční pravdu. Druhou půlkou pravdy je, že jsme nyní ve vězení jakožto anarchisté akce, kteří hrdě převzali odpovědnost za svou účast v nové městské guerille, přičemž se tak stalo bez nějakého policejního spiknutí. Do nemocnic jsme přitom poslali dost fašistů, když jsme jejich úkryty zapálili, zničili nebo vyhodili do povětří.

Uznáváme, že logika obětování a pranýřování, častá pro ideologické levobočky levice, je mnohdy užívána k získání sympatií lidí. Někteří proto následkem toho preferují neustálou sebeobranu, my však věříme, že nejlepší obranou je útok. A tak mnoho vůdčích špiček Anarchie – které ve skutečnosti daly za vznik válce proti tomuto světu – v současném řeckém anarchistickém proudu chybí. Například praxe odmítající vykořisťování Země a zvířat, anticivilizační pojetí a anarchistická kritika technologie se v současné době týká pouze menšiny anarchistického hnutí, která se ještě více ztenčuje, když čelí přechodu od teorie k praxi.

Pokud jde o anarchistickou zhářskou tendenci, tak se zdá, že přebírá ať už vědomě nebo nevědomě pozici marxistického předvoje. Ve svých komuniké recyklují ty samé věci a prohlašují, že mluví *ve prospěch lidu* nebo utlačovaných a vykořisťovaných.

V souvislosti se současnou ekonomickou a sociální krizí mají sociální anarchisté tendenci soustředit své iluze do údajného „probuzení mas“. Činí tak se stejnou jistotou jako křesťané hovořící o nebi přislíbeném jejich bohem.

Tyto anarchistické kruhy jsou anarchistické pouze teorií, v praxi se místo toho účastní chatrných mítinků postrádajících sílu a důraznost a proměňují tak anarchii v reformistické a alternativní návrhy a větší starosti si dělají s dosažením konsenzu, nežli s reálným útokem. Mnoho z nich se stará více o vytváření alternativní školky nebo nějaké samosprávné kuchyně, nežli o útočení na utlačovatelský systém tisícer možných způsobů. Takhle se smířují se strachem z represe a uvažují o sobě jako o těch, kteří jsou ve vzdorující a obranné pozici; a to ve stejném okamžiku, kdy prohlašují, že anarchistické násilí musí být v souladu s hrdým „*velkým probuzením mas*“.

Vědomě a neskrývaně se otáčíme zády k této iluzi, která často ukrývá zbabělost svých podporovatelů. Ani jednu minutu našeho života nevěnujeme do naděje, že zástupci lidí se náhle probudí a stanou se uvědomělými! Pokud nejsou utlačováni s to vykopat válečnou sekeru, pak jsou tím problémem utlačováni. Boj máme ve svých srdcích a již jsme minuli bod, ve kterém je možné udělat krok zpátky.

Všem reformistickým kruhům a směrům, které stále v současném řeckém anarchistickém hnutí existují, způsobilo objevení CCF nepříjemné bolesti hlavy. CCF a jejich slova a nepřetržité útoky a cynismus, který je pro náš nihilistický a antisociální úhel pohledu typický, narušoval zvyky a tradice pasivních anarchistů. CCF vyloučili všechny překážky a odkryly omluvné dovolávání se na „nezbytnost masového hnutí, které je nutné k uskutečnění anarchistického povstání“. Tvrdíme, že ten čas nastal právě nyní a že to místo je právě zde, ať jsme, kde jsme. Neodkládáme na zítřek něco, co můžeme udělat už dnes. Rozhodná menšinová skupina anarchistů akce je tisíckrát efektivnější než nerozhodnost zbabělých a poslušných zástupců utlačovaných. Není důvod na kohokoli čekat. Proto se do nás „formální“ a „oficiální“ skupiny tak obouvají. Nejprve se vznik CCF a naše komuniké pokusili zdiskreditovat a izolovat. Pasivní anarchisty podobně znepokojuje a trápí také nespočet dalších skupin, které se vynořily v rámci nové Anarchie. Polemiky proti nám se rychle proměnily v záplavu pomluv.

Rozhodná menšinová skupina anarchistů akce je tisíckrát efektivnější než nerozhodnost zbabělých a poslušných zástupců utlačovaných.

Vrcholem tohoto rozporu mezi námi a „oficiálním“ anarchismem byla událost, která se stala 5. května 2011. Tehdejší vypálení banky a následná smrt třech jejích zaměstnanců byla přisuzována anarcho-nihilistickému a antisociálnímu směru představovaného CCF. To vše se přitom stalo v době, kdy již přešla první vlna CCF do illegality, když většina jejích členů měla nevyřízené zatykače a podobné věci. Jinými slovy velká část „oficiálního“ anarchismu nejenže selhala ve vyjádření solidarity se soudruhy, na které byly zatykače vydány, ale také nás obvinila z toho, že jsme pachatelé oné nešťastné nehody, při které zemřeli tři zaměstnanci. Není přitom třeba říkat, že se po našem uvěznění situace nezměnila. Solidarita „starých“ anarchistických kruhů s uvězněnými členy CCF jakoby ani neexistovala. Nicméně na druhou stranu je zde menšinová tendence nové Anarchie, která udržuje oheň anarchistického boje a solidarity při životě.

Když se začala formovat nová městská guerilla, CCF vytvářela neformální síť mezi anarchisty akce, kteří spolu spolupracovali. Naráz se vynořila taková vlna žhářských útoků, že buňky vynášely svůj oheň do noci dennodenně zapalující banky, autosalony, bezpečnostní dodávky, kamery atd.

V roce 2009 se pět nebo šest skupin hlásících se k nové Anarchii spojilo, aby udeřili na cíle reprezentující dogma „občanské bezpečnosti“. Do této akce se zapojila i CCF, když její členové umístili výbušniny do dvou policejních stanic – jedné v Aténách a druhé v Soluni. Zároveň se v mnoha prohlášeních o útocích, které nová městská guerilla uskutečnila, vynořila řada vzájemných pozdravů, odkazů a dokonce útržků textů jiných skupin stejného ražení. Po prvním zatčení v Halandri (včetně člena CCF) se však tato tendence naneštěstí oslabil a ustoupila s tím, jak mnozí dostali strach a přesunuli se raději k bezpečnějším a stojatějším vodám tradičního anarchismu. Co je opravdu povzbudivé, je, že ve chvíli, kdy

píšeme tyto řádky, se zase vzdouvá nová vlna anarchonihilistického a antisociálního směru s tím, jak se noví soudruzi rozhodují zanechat za zády onen směšný „paleontologický anarchismus“ a stát se místo toho anarchisty akce. Objevují se neustále nové skupiny a buňky, které v útoku pokračují posilující návrh na FAI/FRI. Ve stejnou chvíli se vynořuje i druhá vlna CCF s novými buňkami, která za tichých nocí zakládá požáry a ozařuje tak ulice metropolí.

5. Myslíte si, že jsou užitečné určité kampaně, například co se týče boje proti vězením nebo proti některým kapitalistickým projektům?

Začneme větou obsahující pro permanentní anarchistickou vzpouru vše zásadní: „Důležité není ani vítězství, ani porážka, ale pouze nádherný lesk našich očí v boji.“ Anarchistická válka proti dennodennímu životu Státu a sociální mašinérie nemá nic společného s účetnictvím, které „sčítá“ a „odečítá“ náklady a zisk. Co se opravdu počítá, je síla, kterou pocítujeme vždy, když neskláníme naše hlavy, pokaždé když ničíme falešné idoly civilizace, pokaždé když se na této ilegální cestě očima střetneme s jinými soudruhy, pokaždé když nad symboly Moci držíme zapálenou sirku. V takových okamžicích se sami sebe neptáme, „Vyhrajeme? Prohrajeme?“. V takových chvílích zkrátka bojujeme.

Krom toho je nezbytné se od doby, co o válce hovoříme, organizovat a strategie našich útoků plánovat. Tváří v tvář Moci a její ideologii řádu, která je založená na armádě, policii, soudech, vězeních, spektaklu, penězích a mlčení svých podřízených, chceme, aby naše útoky ucpaly ozubená kola této

Víme, že Moc není ledovým monstrem, které padne jednou dobře mířenou ránou do srdce. Moc je dnes rozptýlená mezi společností a přežívá v srdcích a myslích svých podřízených.

sociální mašinérie. Aby k tomu došlo, musíme se dorozumívat, koordinovat, plánovat a především útočit. Neznamená to, že plníme nějakou „posvátnou revoluční povinnost“ mající za cíl osvobodit „utlačované“. Jednoduše bereme naše životy do vlastních rukou a nepřijímáme otroctví život nabízený říší Moci. Víme, že Moc není ledovým monstrem, které padne jednou dobře mířenou ránou do srdce. Moc je dnes rozptýlená mezi společností a přežívá v srdcích a myslích svých podřízených. Užíváním určitých kampaní jakožto strategie (například proti vězeňskému systému nebo plundrování Země a zvířat) můžeme jednoduše způsobit zkrat v normálním fungování společnosti.

Například kampaň proti vězením, která zahrnuje plakáty a letáky, sabotáže a žhářské útoky proti společnostem, které vězení stavějí a/nebo vydělávají na jejich spravování, dopisy uvězněným anarchistům, útoky na vězeňské

dozorce nebo věznice samotné a výbušniny zasílané soudcům v solidaritě s anarchistickými vězni mohou být nepochybnitelně silnou kampaní, která ve vězeňských zdech způsobí trhliny. Tento typ mobilizace může zasáhnout vězeňský režim a uvnitř vězeňských zdí dát za vznik nepředvídatelným situacím a dokonce dopomoci soudruhům v útoku.

Takové kampaně jsou samozřejmě součástí neustálé anarchistické vzpoury a podporují její další šíření. Anarchistické guerilly nebo samotní jednotlivci, kteří se vydávají cestou kampaní, si však musí dávat pozor na to, aby nepadli do pastí specializace. My anarchisté akce věříme, že jsme schopni útokem zasáhnout tisíce tváří Moci. Nesoustředíme se tak na jeden směr nebo osamocený subjekt (například antifašismus), který naše akce a jejich politický obsah jen omezuje. Znamenalo by to ignorovat jiné aspekty Moci. Jsme antifašisty, protože jsme anarchisty. To znamená, že útočíme jak proti fašistům, tak proti bankám, ministerstvům, policejním stanicím, církvi a Státu. Zmiňujeme to proto, že v Řecku existují skupiny, které se starají jen o antifašismus. Tyto skupiny však ve skutečnosti čelí fašistům zpřímá jen zřídka a akce neprovádějí ani v solidaritě s vězňenými anarchisty, ani neútočí na symboly Moci.

Přibližná vymezení a analýzy, které se soustředí jen na jedno téma, tak často končí stagnací a následkem toho oslabenou teorií a neschopností lidí dohlédnout za své úzce vymezené limity. Dalším příkladem, který v Řecku vystupuje, jsou některé infrastruktury, které organizují kampaně pouze proti vězením. Tyto skupiny mají tendenci si vězně idealizovat považující je za antiautoritáře. Ignorují přitom fakt, že lidé ve vězeních jsou směsicí neslučitelných chování a postojů. My sami jsme zcela zřetelně v opozici vůči mnoha vězňům, kteří jsou rasisty, náboženskými fanatiky, poslušnými, sexisty atd. a nezaslouží si proto solidaritu, ale pouze opovržení a nepřátelství.

Jedna věc je, když se anarchistická guerilla nebo nějací jednotlivci rozhodnou pustit do kampaně, která se soustřeďuje po určitou dobu na jasné téma (například proti vězením, ničení přírody nebo proti fašismu). Jinou věcí zase je, když se nějaká buňka oddá určité věci, ať už je to cokoli, a nestará se o vývoj války, kterou vedeme proti autoritářské společnosti. Pouze celkově rozšířený útok může způsobit zničení systému, který nás dusí. A tento celkový bojový útok zahrnuje tři rozhodující body, které jsme vyjádřili v našem návrhu na rozšíření FAI/FRI: přímou akci, antisociální kritiku a mezinárodní solidaritu.

6. Nyní mluvmе o „anarchistické neformálnosti“. Na jednu stranu jsou tací, kteří podporují klasic-ký či tradiční anarchismus a kritizují neformální skupiny. Argumentují tím, že nejde o správnou cestu jak se organizovat, protože je spíše potřeba konkrétního programu. Na stranu druhou jsou zde „učitelé“ povstání, kteří, jak se zdá, masové organizace podporují z individuální perspektivy argumentující tím, že neformální koncept byl nepochopený a skončil údajně „předvojem“ nebo specializovanými skupiny, přičemž otevřeně obviňují například CCE, FAI, GARI-PGG, ITS a další. Tito lidé si myslí, že není třeba uveřejňovat komuniké, protože se z nich posléze stávají specializova-né nebo „osvícené“ texty. Jaký je váš názor na neformalitu? Co pro vás anarchistická neformálnost znamená? A myslíte si, že je důležité se k akcím přihlašovat? Proč?

To, že jsme anarchisté, pro nás není ideologickým manifestem, které doprovází obvyklé filosofické tla-chání. Anarchie je nepřetržitou válkou proti Moci. Pouhý záměr zničit Stát a jeho civilizaci v této válce nestačí. Naše touhy potřebujeme sdělovat, potřebujeme naši negaci organizovat, útoky plánovat a linii naší chaotické strategie sledovat, abychom rozšířili Anarchii a nepokoje. Proto potřebujeme skupiny přímé akce, které podněcují konflikt proti Moci teď a tady bez vyčkávání na to, až se v nepředvídatelné budoucnosti masy stanou uvědomělé. Žijeme jen jednou, a proto stojí za to žít se vši svou vášní.

Pojmy jako *organizace* a *skupiny* nám nicméně často připomínají hierarchické modely mající vůdce, členy, následovatele, okrajové jedince a předvídatelné role přesně tak, jak to dělá Moc. Důsledkem toho vytvářejí revoluční marxistické organizace uvnitř sebe hierarchickou kulturu. Jednoduše nahrazují staré idoly Moci svými vlastními idoly. My místo toho zastáváme názor, že je třeba organizovat se anarchistickým způsobem a mířit na všechny formy hierarchických struktur a zničit jejich axiomy, role a členění. Neformální anarchistická organizace je živoucím experimentem lidských vztahů bez vůdců, členů a následovníků. Odmitáme koncept povinnosti a nenávidíme pravidla a typické vůdcovské apely typu „my musíme“. Ty jen redukuje boj za osvobození na „anarchistickou příručku“ a vedou nás k dalším omezením. To je důvod, proč podporuje-me anarchistickou neformálnost jakožto způsob sebeorganizace.

***Neformální anarchi-
stická organizace je
v neustálém pohybu
a udržuje si odstup
od revolučních
dogmat a Pravd,
neboť stagnace je
nepřítel svobody.***

Neformální anarchistická organizace plyne jako voda a nabývá nových forem na základě akcí, které chce uskutečnit. Soudruzi spojení s tímto druhem organizace nejsou něja-kými „členy s členskou průkazkou“, namísto toho si udržují vlastní autonomii a jedinečnost. Neformální

organizace podporuje koncepty, jako jsou individuální iniciativa, otevřený dialog a nesouhlas, kolektivizace tužeb, které se ozbrojují, aby vešly do praxe. Neformální anarchistická organizace je v neustálém pohybu a udržuje si odstup od revolučních dogmat a Pravd, neboť stagnace je nepřítel svobody. Stojaté vody navíc jen hnijí a stávají se otrávenými. Na základě těchto hodnot a tohoto ducha se CCF zrodila, zorganizovala a nyní pokračuje dál. Není žádným předvojem nebo specializovanou skupinou, ale jiskrou – byli bychom rádi, kdyby jí byla i FAI/FRI – jiskrou, která šíří plameny dokud nebude v jednom ohni celý svět se svou civilizací.

To, je-li vhodné se k útokům proti nadládě hlásit, nebo ne, bylo v nedávné době diskutováno často. Ti, kteří jsou pro zrušení komuniké, si stojí za tím, že vzbuřenecké praktiky mluví samy za sebe a proto není dalšího vysvětlování třeba. „*Správná volba cílů a prostředků*“ je dostatečná – to je myšlenka, kterou zdůrazňují, neboť bojovná akce žádná prohlášení nepotřebuje. My z CCF si však myslíme pravý opak. Věříme, že praxe je bez teorie nekompletní a zmrzačená. I kdybychom zvolili cíl bojovné akce a nejadektivnější prostředky sebepečlivěji a zabývali bychom se i těmi nejmenšími detaily, přesto vždy chceme, aby naše akce doprovázel náš hlas. Obzvlášť pak dnes, v éře tlachů, novinek, reklam, oznámení, příkazů a zákazů je nepostradatelné o naši praxi mluvit, protože nevěříme tomu, že útok je výmluvný sám za sebe.

V anarchistických kruzích je několik směrů, které mluví stejným jazykem ohně a útoku, avšak chtějí často vyjádřit jiné významy. Myslíme si, že například zapálit banku bez prohlášení znamená zřít se části potenciálu, kterou tato akce měla, a to kvůli autocenzuře, která pak dává prostor akorát nekonečným interpretacím a matoucím závěrům. Pokud by tento žhářský útok přišel od sociálních anarchistů, tak pravděpodobně vyjadřuje jejich nenávisť vůči kapitalismu a zároveň vyjadřuje solidaritu se společností utlačovanou diktátorstvím bank. Pokud by však přišel útok od anarchoindividualistů nebo anarcho-

nihilistů, tak banka v plamenech představuje, krom útoku na bankovní systém, také nepřátelství vůči zástupům těch, kdo promyšleně podporují moc, kterou mají peníze v našich životech, svým mlčením. Diktatura bank navíc vzešla z přání konzumních mas, z jejich vůle mít více majetku, více nakupovat a zhmotnit více iluzí.

Prohlášení není jen hromádkou slov na papíře, ale podnětem k boji, podnětem adresovaným každému, každému kdo ničí role a mýty...

Proto věříme, že prohlášení jsou důležitá. Nevyjadřují přitom nezbytně „osvícenou pravdu“ elitářského předvoje. Jde naopak o způsob, jak se soudruzi, kteří naplňují svá slova plameny, dorozumívají. Není zde dělení na pachatele útoku a na čtenáře prohlášení, protože prohlášení není jen hromádkou slov na papíře, ale podnětem k boji, podnětem adresovaným

každému, každému kdo ničí role a mýty o „expertech na násilí“. Proto často zastáváme názor, že diskuse nad užitečností přihlašovat se k útoku je pouze zlomkem širší debaty, která s tímto tématem nekončí, ale teprve začíná. Abychom to tedy shrnuli, citujeme pasáž, která vyjadřuje jasně, co cítíme: *Nestojí za to číst cokoli, co bylo napsáno teoretiky, kteří nežijí vzbouřenecký život. A aktivisté, kteří nedoprovázejí své činy slovy, tyto činy ve výsledku mrzačí, cenzurují a ochuzují.*

Teorie a praxe jsou koncepty, které jsou ostré jako břitva, spojí-li se určitým způsobem dohromady.

7. Nové buňky, které se ztotožňují s projektem FAI, se v posledních měsících vynořují jak v Mexiku, tak i v jiných částech světa. A ostatní buňky a skupiny, které již existovaly, se prohlašují za aktivní spoluúčastníky výzvy FAI. To jen poukazuje na to, jak se na mezinárodní úrovni zvyšuje potenciál anarchistů akce a zdůrazňuje to fakt, že se osm let po svém zrodu FAI udržela naživu a uspěla ve svém rozšiřování se i vně Evropy. Jaký je váš názor na tyto stálé odezvy na výzvu FAI, a jak si podle vás může udržet svůj růst a funkci neformálním způsobem? Předpokládáte, že

bude nezbytné nových návrhů a přehodnocení toho, co již existuje, aby se podnikaly nové lokální a mezinárodní kampaně?

Naše jméno je našim srdcem. Jednu jeho část jsme pojmenovali Neformální anarchistickou federací a Mezinárodní revoluční frontou. Je to živoucí laboratoř anarchistické vzpoury vytvářená všemi anarchistickými buňkami nebo jednotlivci, kteří jsou roztroušeni všude po světě. Je to možnost, jak obsáhnout tisíce možností útoku a utéct z vězení civilizace, ve kterém žijeme. Tato zkušenost s neformální organizací svou cestu začala před několika lety v Itálii a dnes představuje mezinárodní společení anarchistů akcí, kterému se podařilo rozprostřít okolo celého světa. Je neviditelnou sítí buněk, která obepíná metropole světa a která díky akcím přechází přes geografická vězení hranic. Tisíce a tisíce litrů benzínu a kilogramů výbušnin živí významy našich akcí (a naopak) – tímto se tvoří vztah mezi soudruhy, kteří FAI/FRI podporují.

Trosky po výbuchu v Mexiku a kouř a dým v Buenos Aires proniká až k buňkám v Řecku, zahřívá zmrzlé ruské stepi a končí v indonéských vězeních, kde byli jako rukojmí drženi naši bratři Eat a Billy z indonéské FAI.

Na rozdíl od mnoha organizačních pokusů minulosti opustila FAI jakoukoli možnost smíru. Je okamžikem žitým tady a teď, který přichází z budoucího anarchistického světa. Jedním z jejich základních principů je vytvoření decentralizovaného a neformálního rámce útoku, který ve stejnou chvíli zaručuje autonomii každému, kdo se ho účastní. Na rozdíl od „ozbrojeného“ předvoje nebo „ozbrojených stran“ minulosti FAI/FRI pohrdá centralizovanými strukturami a opovrhne rigidním jazykem unikátní „revoluční pravdy“. Je vyjádřením celé řady forem a znaků konfliktů a pozic, které se neustále vyvíjejí a nejsou kontrolovány jakýmkoli vůdčím centrem. Jsou stovky způsobů, jak dopomoci k fungování FAI a jak posílit perspektivy FRI. Jakákoli forma Moci, která vychází z parlamentů nebo politických vůdců, jakýkoli způsob, kterým Moc promlouvá, nařizuje, obveseluje a usmívá se z televizních obrazovek – se všemi svými novými přehledy zpráv a reklamami vykoupenými kulturou konzumerismu, který nyní kvůli ekonomickým krizím selhává a který končíva otravující všechny naše vztahy (přátelství, lásku a vztahy mezi soudruhy) – jsou odsouzeni k tomu přijmout nemilosrdný útok FAI, a to v jakémkoli koutě světa.

Ti, kteří chtějí Anarchii, musí nejdříve útočit na to nejdůležitější, obzvlášť pak na vztahy, které uctívají idoly Moci a mluví jazykem její civilizace. To je důvod, proč říkáme, že Anarchie žije v srdci lidských vztahů a neustále se mění v nekonečném procesu osvobození, a to bez omezení a pravidel. Proto rozvíjíme silnou kritiku všech zastaralých forem a obsahů, která tento svět zpochybňuje. Proletáři, třídní boj, komunismus a syndikalismus jsou součástí smíru. Ani ekonomické krize nemohou být interpretovány anarchisty akce užíváním stejných jazykových figur, statistik a míry nezaměstnanosti.

Ekonomie je především sociálním vztahem. Pokud chceme napadnout ekonomickou krizi, musíme ji nejdříve změnit na krizi hodnot. Udeřit na civilizaci, která klade peníze nade vše ostatní, jako kdyby šlo o absolutní vodítko našich životů. Ve stejnou chvíli, kdy pátráme po nových a osvobozených oblastech lidského vyjádření, velmi dobře víme, že jich nemůže být dosaženo pouhými slovy. Naše ruce musí ochraňovat oheň, naše tváře musí být zahaleny pod kapucemi a naše kulky musí sladce vklouznout do zásobníků připraveny zasáhnout nepřátele.

FAI dnes může realizovat tucty útoků a organizovat další mezinárodní kampaně osvobozováním okamžiků, duší a akcí. Mnoho forem navrhovaných FAI již vešlo v činnost úspěšnými útoky na ozbrojené síly řádu. V nedávné době se například **Amigxs de la Tierra/FAI** přihlásila k řadě žhářských útoků provedených v Buenos Aires mezi prosincem a lednem. To znamená, že buňky FAI mohou začít útočit překvapením a odpovědnost za akce převzít, jakmile budou u konce. Za celou sérii útoků tak převez-

mou odpovědnost zvláštním komuniké, které vysvětluje jejich význam v kontextu boje proti Moci. Tato taktika zvláštního prohlášení nabízí možnosti jednat „neviditelným“ způsobem: pokud by byl potvrzený již první útok, policie by byla schopna okamžitě porozumět tomu, že řada dalších žhářských útoků je součástí stejného organizovaného útočného plánu, zatímco dočasné mlčení pomáhá ohni dělat svou práci. Prohlášení nedovolují, aby se útoky utopily ve vágnosti nebo aby byly pokřivené zbabělostí policie. Zůstávají naopak záznamem o přímých a organizovaných útocích proti civilizaci Moci.

Další strategií přijatou FAI při provádění sabotáží je užívání propagace pro přípravu podmínek útoku. Po prodiskutování může jedna nebo více buněk FAI/FRI zvolit a předložit určité téma, odkud začít kampaň akcí, a poté jejich zhodnocení publikovat na internetu. Někteří soudruzi se například rozhodnou podnítit boj proti vykořisťování Země a zvířat a naplánují akce proti tyranství „masného průmyslu“, odlesňování apod. Poté, co své zhodnocení zveřejní, mohou podnítit i ostatní soudruhy, ať už se spolupodílejí na FAI/FRI, nebo ne, aby se ke kampani připojili svými vlastními útoky v reciprokém dialogu, který se konkretizuje v akci. Takto budou schopni způsobit co nejvíce škod, jak je jen možné, a to v sérii po sobě následujících útocích a sabotáží proti vybraným cílům. To je to, co vytváří neformální mezinárodní součinnost. Není nezbytně nutné, aby prohlášení byly ve shodě s počátečními pozicemi buňky, která rozvoj kampaně podnítila. Zcela jistě se objeví rozdíly a/nebo nesoulady. Toto tření nám ale umožní dosáhnout obzoru reflexe a my znásobíme svobodné okamžiky a prostory oponující systému, ve kterém žijeme.

Třetí taktika pro rozšíření chaosu a Anarchie je reprezentována výzvami k mezinárodní solidaritě s uvězněnými anarchisty namířená na předvečery soudů nebo jako přímá ukázka toho, že jsme spolupachatelé těch, kdo nemůžou být v ulicích osvětlených ohněm, protože jsou ve vězení. Jak někdo velmi působivě zmínil: *„Ti, kteří zapomenou na naše soudruhy, kteří jsou ve vězení za provedené anarchistické akce, skončí zapomináním na anarchisty akce samotné.“* Jak jsme navíc vždy zdůrazňovali, solidarita mezi anarchisty akce není uskutečňována slovy, ale také akcemi.

Jsou však taktéž zvláštní témata, která si buňky FAI mohou zvolit autonomně, aniž by se řídily výběrem, který naznačuje mezinárodní soulad. Jak jsme již mimoto řekli, FAI se nikdy nevzdává autonomie jednotlivců nebo skupin, které v nich působí. Tato autonomie je právě naopak podporována a povzbuzována.

Zároveň musíme zdůraznit fakt, že útoky soudruhů z FAI neznají hranice nebo vlasti, které by je mohly omezovat. Je tak pravděpodobné, že když má naše hnutí za cíl flexibilitu, rozhodnou se někteří naši soudruzi v nějakém nepředvídatelném okamžiku využít překvapení a vycestují do jiné země, aby zaútočili na nějaký cíl. Když do země vklouzneme nepovšimnutí jako „turisté“ a nevyvoláme žádné „podezření“ policie, máme výhodu pohybovat se neviditelně. Během silných represí ze strany Státu tak navíc umožníme, aby „prvek překvapení“ připomínal nepříteli, že válka pokračuje.

Zcela jistým předpokladem takového projektu je, že buňka plánující útok na neznámém území má dost zkušeností a ví, jak se pohybovat. Za obzvlášť užitečné navíc považujeme internetové příručky, které předávají zkušenosti z útoku a také znalosti prostředků užívaných k rozšíření Anarchie. Potřebujeme jak publikace, které popisují represivní operace a intriky Státu a policie, tak publikace, které nás učí a vysvětlují nám jak sehnat, vyrobit a použít výbušná zařízení, zbraně atd. Pozornost musí být samozřejmě zaměřena také na předcházení tomu, aby policie získala informace vztahující se k tomu, kdy je možné zařízení zneškodnit, a také na způsob, jak se do cílové oblasti nebo objektu dostat, a jak z něj zase odejít. Je mnoho věcí, ke kterým není třeba odborná znalosti militarií, ale pouze vůle akci provést. Vypracovat způsob, jak to udělat, může každý. Existuje také dost obecných myšlenek schopných zesílit zkušenosti FAI, nespočet idejí, které jsme zde nezmínili nebo které ještě stále nebyly objeveny. Tento text není příručkou k útoku a sabotáží, ale pozvánkou k otevření nebezpečného dialogu, dialogu, který chce proměnit civilizaci Moci v trosky.

8. Jaký je specifický kontext odlišných akčních skupin uvnitř CCF? K tomuto tématu jsme se dostali díky řadě otázek, které následovaly po určitých událostech. V Mexiku například někteří soudruzi z akčních skupin poskytli kapitalistickému tisku rozhovor a podnítili některé soudruhy z jiných oblastí, jako je třeba Chile, ke kritice. Všichni jsme si vědomi toho, že prostředky kapitalistického odcizení jsou našim nepřítelem všude ve světě, uznáváme ale také, že kontext se různí oblast od oblasti. Viděli jsme, jak chilský tisk pracoval bok po boku Státu, když soudruhy natáčel, sledoval a slídl v jejich soukromých životech. Zavržením také využíval nešťastné smrti soudruha Mauricia Moralese. Prostředky masového odcizení jsou v Mexiku stejné jako ve zbytku světa komplici Státu, existuje ale několik výjimek včetně těch zastoupených některými novináři, kteří byli zabiti Státem nebo jeho polovojskými lokaji, a to proto, že odkryli některé podvrtné skupiny nebo otevřeně kritizovali vládu. Několik měsíců nazpátek se stalo něco, co jasně dokládá to, co jsem právě řekl: dva novináři, kteří připravovali reportáž o vládní korupci, byli v parku svlečeni a brutálně zavražděni. Máme také za to, že se kontext odvíjí od různých forem represe v závislosti na sociální a ekonomické situaci určité oblasti, na postoji jejich obyvatel, jejich vůli čelit autoritě apod. Myslíte si, že je analýza lokálního kontextu důležitá při uskutečňování naší mezinárodní součinnosti?

Náš boj je v tuto chvíli sevřený mezi dvěma světy – jedním, který nepřijímáme, a druhým, který ještě neexistuje. Do společnosti organizovaného Pořádku přinášíme chaos. Naše hnutí bývá neustále sledováno tisíci kamerami, přičemž data jsou pak ukládána na pevných discích policejních počítačů. Naše city jsou neustále korumpovány novými konzumními idoly: zábava je v nezmenšené míře komercializována masovým spektáklem, naše myšlenky jsou nahrazovány nekonečným proudem cenzurovaných informací prodávaných masovými médii.

Náš boj je v tuto chvíli sevřený mezi dvěma světy – jedním, který nepřijímáme, a druhým, který ještě neexistuje.

Jakožto anarchisté akce chceme použít dynamit a totálně zničit vše, co nás vězní a udržuje v tomto postavení. Naše slova a činy jsou na hony vzdálené legálním cestám. Kdekoli, kudy anarchistická městská guerilla prochází, po sobě zanechává cesty ohně a vytváří mezinárodní křížovatky anarchistické vzpoury, díky kterým mohou soudruzi hovořící různými jazyky a s rozdílnými zkušenostmi přicházet ze vzdálených míst a komunikovat mezi sebou, neboť jejich společným jmenovatelem je přímá akce, která se sune směrem, kam míří kompas totálního zničení světa.

I v takovémto případě vyvstává často otázka, na jakou se ptáš: Co se stane, jsou-li soudruzi konfrontováni s kontextem a tématy boje, na které mají odlišný pohled? Příklad, který jsi použil, je zcela jistě příznačný: někteří mexičtí soudruzi poskytli rozhovor pro média režimu, za což si vysloužili kritiku chilských soudruhů. Mezi soudruhy účastnicími se mezinárodního anarchistického spiknutí existuje mnoho příkladů vnitřních rozporů. Ty často vyvstávají díky rozdílným situacím v zemích, v nichž žijeme. V Chile například existuje etnická skupina Mapuche mající vlastní autonomii, zatímco v Řecku se s ničím takovým nesetkáte. Každá země si navíc nese základní odkaz, který chceme využít, překonat, drancovat a/nebo se od něj držet dál.

Evidentní se to stává při pohledu na část anarchistického hnutí v Řecku, která se pachtí s levicovými útvary a která ve skutečnosti přichází právě z levice samé. Pro mnohé argumenty a z nich vyplývající návrhy zpracované anarchisty tak byl reformistický a levicový způsob uvažování vždy referenčním bodem. Například jedním z nejpopulárnějších anarchistických sloganů je dnes v době ekonomických krizí, že *pravý terorismus je nutnost najít si práci, žádný smír se šéfy*. Tento slogan reprezentuje levicovou mutaci starého anarchistického sloganu: *pravý terorismus je námezdní otroctví, žádný smír se šéfy*. Pokud stará anarchistická kritika vedla proti donucovacím a nátlakovým podmínkám práce, nyní se adaptovala v reformistickou obranu „práva na práci“. Poukazujeme na to, protože si myslíte, že slova jako *Anarchie*

a *anarchisté* často reprezentují nicneříkající politické nálepky. Prohlásit se za anarchistu nestačí, musí také jako anarchista jednat. Našimi akcemi zdůrazňujeme naše významy a obsahy.

Takže když se vrátíme zpět k tvé otázce, myslíme si, že stojí za to komunikovat navzájem mezi soudruhy akce navzdory našim rozdílům. Není to pouze ohromná dálka, která mexické čtvrtě odděluje od řeckých ulic a ruských stepí. Je to také kultura a zvyky typické pro každou oblast a rozdílné zkušenosti a cesty, které si každý z nás zvolil, aby se tak stal vnitřním nepřitelem toho Státu, ve které on nebo ona žijí.

Výzva, kterou přijímáme anarchistickou společnou sítí, jako je třeba FAI/FRI a Černá internacionála, je povzbuzením začít otevřený dialog o pozicích, návrzích a hodnotách. Tento dialog naši komunikaci neredukuje na typickou, formální a předurčenou shodu na pravidlech a normách, jako se to děje v centralizovaných strukturách, ale povzbuzuje rozkoly a syntézy, napětí a vývoj. A to vše bez omezování individuální autonomie.

Typickým příkladem je náš případ uvězněných členů buňky CCF. Při rozhovorech s anarchistickými soudruhy na mezinárodní úrovni jsme naše ideje a kritiku rozšířili na řadu subjektů, které nám byly relativně neznámé. Na řadu otázek se řecké anarchistické prostředí soustředí velmi málo, například jde-li o anticivilizační nebo technicko-industriální nadvládu. Zejména do nedávné doby se zdálo, že některé akční skupiny včetně nás, členů první vlny CCF, tyto aspekty Moci ignorují.

Ale po oněch rozhovorech s ostatními soudruhy (podobně jako to děláme třeba právě teď s vámi) se pro myšlenky a akce objevily nové výzvy, které o to více prohlubují analýzy a kritiku nové anarchistické městské guerilly a podporují povstalecký chaos. Věříme, že i my přispíváme k tomuto rozvoji úvahami a projekty, vyjádřenými třeba v textech *Fire and Black Powder*, *The Sun Is Still Rising* a tímto rozhovorem. Tímto dialogem se soudruhy z **Conspiration Acrata** se z našeho anarchistického úhlu pohledu ve skutečnosti vyjadřujeme k ozbrojenému boji, městské guerille a revoluci.

Nemáme rádi prázdná slova, která postrádají praxi. Slovům a textům naopak dáváme velký význam, jsou-li doprovázena útoky na Stát a jeho společnost.

Abychom to tedy shrnuli, myslíme si, že mezi soudruhy akce existuje živoucí vztah, který je pevný a nemůže být rozlomen kvůli rozporům nebo mezinárodním neshodám, které se čas od času vynořují. V žádném případě nedáváme přednost „sladkému“ a harmonickému jednotnému modelu, který je typický pro formální anarchistické federace. Nehledáme kvantitativní růst a zástupy, ale komplice mezi soudruhy. Co tedy navrhuje tvář v tvář našim rozdílům je, vyložit je otevřeně na stůl skrze veřejný dialog, který se bude moci rozvinout výměnou textů a prohlášení k útokům. Naše smýšlení o tomto neformálním dialogu bude

vždy extrémně důležité. Obecně řečeno nemáme rádi veřejná odsouzení, nadávky nebo vyčerpávající „válečné spisy“ vedené v nekonečných politických komuniké. Co naopak podle nás za to stojí je, že každý jednotlivec a buňka zaujímá v debatě postoj upřímným způsobem a s vědomím, že soudruzi účastníci se této debaty vzdávají čest svým slovům činy a nejsou začátečníky navyklými na strnulé žvatlání a reformistické praktiky, které se dějí během moderovaných setkání. Jsme si navíc vědomi toho, že evoluce přichází s nesouladem a rozdílností. Jakožto anarchoindividualisté a anarchohnilistické víme, že v životě vše plyne a nedá se předvídat. Neradi jsme potichu, když nesouhlasíme. Věříme, že důležitost něčeho pozvednutí hlasu je zakořeněna ve vůli vyhnout se uzavření se do absolutních dogmat a skákání na udičku intelektuálním vysvětlením. Jsou zde mnozí pseudoanarchisté mající různé názvy, kteří se ve slovech utápí a žijí z nich. S těmito lidmi nechceme mít nic společného. Nemáme rádi prázdná slova, která postrádají praxi. Slovům a textům naopak dáváme velký význam, jsou-li doprovázena útoky na Stát a jeho společnost. V těchto slovech se zrcadlí naše duše, my samí a výzva k příští bitvě.

9. Ve vašem nedávném komuniké (*Fire and Black Powder*) se vypořádáváte se starostmi, které chilští soudruzi z *Incendiary Anarchist Columns* vyjádřili ohledně užívání revolučních proslavů (a jejich populistických konotací) v antagonistických bojích 21. století. Avšak navzdory vašim širokým úvahám máme stále určité pochybnosti. Obzvlášť považujeme za nedostatečný váš návrh na „opravení“ problému tím, že se revoluce jinak „pojmenuje“, namísto abychom se soustředili na samotný koncept Revoluce v 21. století. Myslíte si, že „anarchistická revoluce“ bude hodně odlišná od všech známých revolucí? My si to nemyslíme. Máme za to, že všechny známé revoluce od Francouzské až k těm z nedávné doby skončily diktátorstvím a/nebo autoritářskými vládami. Myslíme si také, že tento fakt se nevyskytuje náhodnou shodou okolností, ale naopak končívá přesně takto, a to kvůli všemu, co ona liberální slova skrývají. Když se uskutečňuje „revoluce“, věci se mění. To znamená, že přechází z jedné rukou do druhé a zanechávají tak podmínky okamžité reprodukce Moci nedotčené, neboť útlak a vykořisťování nezmizely. Nemyslíte, že by bylo v tomto století vhodnější navrhnout z anarchistických povstaleckých perspektiv spíše ideu naprostého zničení včetně zničení významů produkce a trhu, a to proto, aby se Moc nevrátila do svých zajetých kolejí a cesta k Anarchii tak zůstala volná?

Výslovně si myslíme, že tato otázka docela jasně ukazuje rozdíl mezi revoluční anarchistickou ideou a jinými revolučními ideologiemi, které spolu soupeří o to, či pravda a dogma zvítězí.

Jakákoli revoluční myšlenka vyslovuje určité neomylné recepty na uskutečnění budoucího světa, který se vynoří právě tehdy, jakmile tato ideologie zvítězí. Řečníci a teoretikové předvoje „prorokují“ sen „společnosti po revoluci“ a jejich ideologie funguje, jako fungují náboženství, neboť vytvářejí svět ušitý na míru jejich potřebám. Jakýkoli převrat má své „evangelium“ o tom, „jak bude život organizovaný po vítězné revoluci“. Kolikrát jsme už četli nebo slyšeli o dělnických výborech, lidových shromážděních, lidových komisích atd.? Všichni známí revolucionáři trpí úzkostí a jsou chtiví vcepat naše životy do nových schémat a pravidel, které bez ohledu na to, co „revolucionář“ prohlašuje, jsou v podstatě omezující. Takto nová společnost určuje nové limity dokonce ještě předtím, než je vůbec vytvořena. A zde se právě plíží stín Moci. Ve skutečnosti jsou všechny tyto recepty, připravované v předstihu před „novým světem“, často podávány těmi, kdo se připravují zítra rozšířit svou moc bez ohledu na to, jestli budou v roli vůdců nebo předvoje.

Jak jste navíc sami zmínili, všem revolucím se pouze podařilo „přesunout“ moc od nepřítele na druhou stranu. Jednoduše snížili sami sebe k přesunu moci, lhotejno stalo-li se to pod novým tyranem nebo změnou rétoriky svrhnuté moci. To je důvod, proč komunistická diktatura proletariátu nemá co závidět diktatuře kapitalistické. Jsme nepřátelé jakékoli ideologie cílící na potlačení nekonečných možností svobody, která se rodí z destrukce Moci, a která své plány, pravidla a pořádky vnucuje s cílem realizovat je „po revoluci“.

I v anarchistických kruzích se často diskutuje o budoucí organizaci „anarchistické“ společnosti spolu s rolí práce, samosprávy výrobních prostředků, přímé demokracie atd. Tento typ debat a návrhů se podle nás podobá stavbě hrází, které se pokouší kontrolovat hybnou sílu vydatného proudu Anarchie. Redukují život na nehybnost ukládanou „revolučními institucemi“ a připravují je o jejich spontaneitu, pátrání a vývoj. Anarchie nicméně nemůže být snižována na řadu instrukcí, které slibují nehybný a jednoduchý život. Stagnace je synonymem smrti. Anarchie je naopak nepřetržitým hnutím bez limitů a omezení. Protože svobody není bez hnutí.

Stagnace je synonymem smrti. Anarchie je naopak nepřetržitým hnutím bez limitů a omezení. Protože svobody není bez hnutí.

Když hovoříme o anarchistické revoluci, máme na mysli neznámou revoluci, revoluci, která je naprosto odlišná od všech předchozích revolucí. Dostatečné samozřejmě není opravit koncept revoluce tak, že

k němu přidáme přídavné jméno „anarchistická“. Nechceme však ani nepříteli, ani historii darovat nějaké slovo, historie totiž byla vždy psaná tyrany. Ještě jednou, to je důvod, proč tvoříme a ničíme nové koncepty. Pro nás má Anarchie svou vlastní revoluci a specifickou městskou guerilla, které jsou naprosto odlišné od všech ostatních. Je to nekončící revoluce, nepřetržitý boj bez konce, cesta bez přestávky nebo předem určeného cíle, bojovná vzpoura, která nikdy neskončí, protože bude vždy existovat krásnější západ slunce, nežli je ten, který jsme viděli dnes. To je podle nás Anarchie. Jakmile jeden boj končí, jsme připraveni začít boj jiný.

Představte si, že se anarchistická společnost stane skutečností. Dokonce i v budoucí společnosti budou zcela jistě anarchisté, kteří v ní nebudou chtít být a budou na ni útočit, aby dosáhli něčeho jiného, nějakých neznámých oblastí, které ještě nebyly objeveny, oblastí větší svobody. A z toho vzejde zase nový konflikt, konflikt nový odpůrců existujícího. Tak jako v životě, přátelství nebo lásce, tak ani v Anarchii nejsou žádné záruky. Jistota a bezpečí nabízená nehybností zabíjí všechny formy života a evoluce. Vyvíjet se znamená ničit a stavět znova, znova, znova a stále znova.

10. I přesto si myslíme, pokud jde o tuto myšlenku, že je velmi důležité přehodnotit mnoho pojmů a konceptů, které nadále používáme, a to nejen kvůli tomu, že jsou zastaralé, ale také proto, že neodpovídají našim cílům. Příkladem může být „ozbrojený boj“ a „městská guerilla“, navzdory anarchistickému původu těchto konceptů. Tím nemáme na mysli vzdát se anarchistického násilí nebo ozbrojeného boje, snažíme se jen tyto koncepty přehodnotit a klást důraz na to, co znamenají dnes a co znamenaly v minulosti. To nás totiž nutí znovu zvážit a kritickým způsobem pojmout „kult“ či glorifikaci zbraní (věc, kterou široce analyzoval soudruh Bonanno), obzvlášť pak pokud jde o používání termínů „taktika“ a „strategie“ vyplývajících ze samotného konceptu „guerilly“ a všech jejich předvojových důsledků (kvantitativní vývoj, útočiště, metody přežití atd.). Věříme, že abychom všechny tyto konotace změnili, nestačí k nim přidat přídavné jméno „nový“. Proto trváme na důležitosti vytváření dalších neformálních formací a uspořádání založených na afinitních autonomních skupinách. Jaký je na toto váš názor?

Jak jsme již napsali v pamfletu *Fire and Black Powder*, často se stává, že v závislosti na zemi vyjadřují slova různé koncepty. To je důvod, proč je třeba znát historický a politický původ pojmů, které užíváme, k tomu, abychom je učinili srozumitelnými v jejich současném užívání a zvýšili míru vyvlastnění, které provádíme přebíráním odkazů a smýšlení z minulosti, která páchne muzejním stářím.

V Řecku patřily koncepty jako „ozbrojený boj“ a „městská guerilla“ tradičně hlavně mimoparlamentní levice. Proto je stále živé všechno zaujetí proti prázdnému a suchému jazyku Marxistického vyznání, stejně jako přežívají pasti předvoje, vůdců, výzev k „masovému boji“ atd. Při některých příležitostech tato témata přicházela z více libertariánských pozic založených na antiautoritářských vztazích (skupina **Anti-State Struggle** a některé části **Epanastatikos Laikos Agonas** neboli **ELA**), zároveň se však v některých komuniké těchto guerillových organizací objevovaly konzervativní a „patrioticko-populistické“ aspekty. Nikdo však nemůže popírat, že až do léta 2002 (rok, kdy byl zatčen člen Revoluční organizace 17. listopadu a **ELA**) měli ti, kdo se označovali jako ozbrojený boj nebo městská guerilla, na mysli menšinové kruhy mimoparlamentní levice. S koncem jejich boje proti diktatuře většina mimoparlamentní levice dále uvádala a stávala se konzervativnější a reakcionářskou. Stali se vysloužilými a změnili se ve směšný protest rámovaný legálními hranicemi systému. Jen několik málo členů z části této mimoparlamentní levice zbraně neodložilo a pokračovalo namísto toho v ozbrojeném boji. Dnes je levice mrtvá nejen, pokud jde o její myšlenky, ale také jde-li o její akce. Na nás samozřejmě není sloužit za tuto politickou smrt mše.

Jako anarchisté přicházíme z jiné kultury s odlišnými hodnotami a vedeme válku proti Moci ve všech jejích podobách. Uznáváme však, že ještě před několika lety o sobě anarchisté akce, jakkoli byli rozšíření, uvažovali druhořadě ve srovnání s „ránou“ uštědřenou levicovou guerillou.

Je samozřejmě jasné, že je nám u prdele, jak žurnalisté a analytici anti-teroristické jednotky anarchistické násilí „popisují“. S úmyslem ovlivňovat mínění a utvářet propagandu nám často přisuzují velmi výstřední a pohrdlivé popisky, jako třeba „*lehký terorismus*“, „*ti, kteří pokládají bomby z kanystrů na benzín*“ nebo „*ti, kteří se dostávají do střetů*“. Bereme však v úvahu také fakt, že se krom Státní propagandy v levicových kruzích rozšiřují, tváří v tvář levicové městské guerille, i političtí paraziti. Uvnitř velké části anarchismu se projevila jakási hierarchie „prostředků“ (i když neformálním způsobem), která vedla k vytvoření kultu a fetišizaci ozbrojeného boje, který považovala za něco pro anarchisty nedostupného. Kolem ozbrojeného boje tak byla vytvořena silná mytologie, která ho podvědomě považovala za nejvyšší formu akce, přičemž tato víra v užívání zbraní rozdrtila všechnu kritiku. Kromě státu a masmédií tak i část anarchismu hodnotila své akce (žhářství, Molotovovy koktejly atd.) jako nějakého „chudého příbuzného“ ozbrojeného boje. Tento dogmatický předpoklad vystavěl vysokou zeď, která ozbrojený boj zahalila závojem tajemství, který jej představoval jako nějakou vzdálenou radikální volbu. A to ani ne tak kvůli vnímání, jako spíše kvůli militaristickému podcenění, podle něhož nemůže být založení požáru srovnáváno se zbraněmi použitými během politické akce.

Tento komplex méněcennosti, který mnoho anarchistů pocituje, nás dohání k zlosti. Do jisté míry byl podnícen zbytky levičáctví, které stále přežívá v řecké anarchistické tradici. Časté a okázalé odkazy a slogany mnoha anarchistů k leninistické ozbrojené skupině EAM, která jednala během občanské války roku 1945, nejsou náhodné. Pokud bychom se zabývali chorobou minulosti (a obrátili ji až k fetišistickému uctívání), nebyli bychom schopni vytvořit cokoli silného, akorát bychom byli uvěznění ve věčné nostalgii po minulosti. Jedna věc je vzpomínka, která zdůrazňuje perspektivy, druhá je smýšlení, které nevyhnutelně vede k vytváření mýtů. Perspektivy musí být vytvořeny, kdežto mýtus je pouze jednoduše obdivován a krmen.

Ještě než jsme se zorganizovali do CCE, jsme nikdy předtím nepřijali za svůj koncept prohry, který anarchisty akce představoval jako karikaturu „všemohoucího“ ozbrojeného násilí marxistických skupin předchozí dekády. Akce podle nás nemůže být souzena podle úrovně násilí, kterého dosáhne. Akce se nestává více či méně anarchistickou na základě kilogramů výbušniny při ni použité. Nejsme překupníci zbraní a ideje a praxi nehodnotíme ve vztahu ke kulkám, které máme k dispozici. Není nic, co by mohlo být definováno „menší mírou násilí“ (kvůli nedostatečné síle zbraní). Co existuje a je reálné, je menší míra uvědomění, odvahy a zaujetí. Po-prava utlačovatele nebo jakéhokoli člověka Moci závisí na úhlu pohledu (to je důvod, proč trváme na tom, že komuniké jsou důležitá) a může být reformističtější než útok skutečněný bombami s barvou. Někáká organizace může zabít velkého šéfa jako odvetu za výpovědi nebo za snížení mezd, zatímco jiná organizace může útočit kameny, barvou a kladivy a vyjadřovat tím své naprosté odmítnutí práce. Když v našich komuniké hovoříme o válce proti Moci, je ve skutečnosti logické, že se chceme ozbrojit a chceme útočit na nepřitele. Po ruce máme všechny možné cesty. Nic není nepřístupné. Žádná akce nevyžaduje „super komando“ nebo „profesionální“ revolucionáře, ale pouze naše rozhodnutí útočit, naši vůli a uvědomění.

***Akce se nestává více
či méně anarchis-
tickou na základě
kilogramů výbušniny
při ni použité.***

Městská guerilla je přesně to, co říká název: podnět k vytvoření podmínek války v městské oblasti. Je to metoda války, a ne koncept, který by měl být identifikovaný jako levicový nebo marxistický. I když k těmto skupinám jeho historická tradice patří, stala se v současné době již překonanou.

V Řecku byly po dlouhou dobu pojmy jako „ozbrojený boj“ a „městská guerilla“ starými koncepty s archeologickými konotacemi. Po zatčení člena Revoluční organizace 17. listopadu byly tyto pojmy zredukovány na prosté diskurzy některých lidí, kteří se je pokoušeli uvěznit v knihách a nabalzamovat je ve jménu historie, která je, jak mnozí věřili, již za námi. Nic ale není u konce, akce utvářející slova zase ožívají. Rozhodli jsme se politickým tradicím tyto slova „ukrást“ a dát je do kontextu rozšířeného anarchistického experimentu. Právě nyní jsme vymysleli koncept „nové městské guerilly“ a povzbudili zdvojený úder proti Státu a proti reformistům.

***Jakožto anarchonihi-
listé nenávidíme jak
ruku, která třímá bič,
tak záda, která sná-
šejí bičování trpělivě
a pasivně, aniž by
nějak zareagovala.***

Snesli jsme městskou guerillu z jejích výšek ozbrojeného předvoje a aktivovali ji v anarchistické praxi. Srazili jsme k zemi konzervativní bariéry a „profesionální“ nároky, které prezentovaly městskou guerillu jako „specializovanější a nejvyšší formu akce“. Nová městská guerilla je akcí,

kteřá zasahuje Moc a ruší jeho tyranii. Od sabotáže proti bankomatům uvnitř bank, přes „bombardování“ státních budov barvou až po vyhození cíle do povětří nebo popravu utlačovatele: to je nová městská guerilla.

Nyní Stát a reformisté vědí, že naše akce limity neznají. Jsou čelným podnětem nové městské guerille, tak jako experiment CCF, a to proto, že do našich akcí zahrnujeme všechny metody bez hierarchického členění na ty „lehčí“ nebo „militarističtější“ (benzín, bomby vytvořené z kanýstrů na benzín, střelný prach, výbušniny, zbraně, slova, vše!).

Pomocí tohoto krátkého shrnutí historického kontextu a procesů, které zaujaly místo v radikálních a anarchistických kruzích v Řecku, chceme vysvětlit volbu slov, kterými se vyzbrojujeme. Neboť slova patří pouze těm, kdo je přebírají a uvádějí je do života. Chystáme se znesvětit všechny slovníky a ortodoxní politické tradice, nemáme totiž žádný respekt pro mrtvou minulost, ale pouze pro současnost, kterou žijeme se vši naší silou.

Stává se, že naši bratři a sestry boje přicházejí z jiných oblastí a tradic, tak jako vy v Mexiku. Dejte nám vědět, že máte obtíže se slovy, které používáte. Chceme věřit, že se nám podařilo v našich odpovědích sdělit něco o naší historii a kultuře, a že to pomůže v porozumění našim pozicím. Ke slovům samozřejmě nejsme přimknutí. Komunikace na mezinárodní úrovni stimuluje nové formy a možnosti boje, které k vyjádření časem vyžadují nová slova. Jsme připraveni si se slovy hrát pod podmínkou, že se shodneme na jejich významu.

Jsme otevření k debatě a vytváření nových slov majících čistě anarchistickou etymologii. Jediné, co nechceme, je sužovat se nevinným tlacháním a filologickou aproximací. Komunikace s vámi a všemi dalšími soudruhy akce bez ohledu na to, jestli jsou ve FAI/FRI, nebo ne, nám dává možnost vytvořit boj a pojmenovat mezinárodně naše nové výzvy proti Moci, a to pravděpodobně velmi odlišně od toho, jak se to dělo až dosud. Toto je otevřeným návrhem adresovaným všem. Jazyk a akce jdou ruku v ruce.

Co bylo provokativní a neuctivé proti Moci včera, se dnes stává zastaralým a někdy dokonce opačným tomu, co to původně znamenalo. Soudruzi, vše je na dosah ruky, musíme se stát ničiteli a stvořiteli nového jazyka, který hovoří o válce proti Moci a který rozšiřuje Anarchii.

Jakožto anarchonihilisté nenávidíme jak ruku, která třímá bič, tak záda, která snášejí bičování trpělivě a pasivně, aniž by nějak zareagovala. Obnažujeme a ničíme všechny hodnoty civilizace, vyhlazujeme diktaturu ekonomie tím, že ji vyprazdňujeme, rozdrbujeme města mas a jejich autoritářský urbanismus,

útočíme na plenitele a vykořisťovatele přírody a zvířat, zatlačujeme dogmatické postoje a odmítáme náboženství vědců. Pouze nepřetržitě a nemilosrdné ničenítvoření dělá život takovým, že jej stojí za to žít. Neustálé nihilistické zpochybňování skrze texty, kulky a výbušniny útočí na organizovanou nudu, potomka vládnoucí kultury „identity“.

Anarchií tvoříme svět, který se neustále proměňuje, svět, který je úplně jiný, svět, ve kterém napětí najde svého trvání poté, co projde myšlenkovými a emocionálními explozemi, svět, ve kterém nové vztahy vznikají s tím, jak se vytrácí staré tradice a břemena. Ale jakmile jsou považovány za konkrétní skutečnosti, budou muset nové hodnoty způsobené anarchonihilismem v kritickém momentu explodovat a zničit samy sebe, čili vytvořit nové chvění a nové perspektivy.

Jak jsme přišli na koncept edicí Černé internacionály (Black International editions)

Uvěznění členové CCF a revoluční anarchista Theofilos Mavropoulos

Zcela jistě máme dost toho, co je třeba udělat, a ještě více toho, co je třeba říct. Často jsme žádání, abychom odpověděli na otázku: „Na co se zaměřujeme?“ Od prvního dne našeho uvěznění jsme nikdy nepřestali předkládat naše proslovy, návrhy a požadavky. A to skrze texty, komuniké, myšlenky, diskuse nad texty, pamflety, překlady...

Nikdy samozřejmě nezapomínáme a nezapomeneme na to, že teorie je nástroj, který svých autentických významů dosahuje pouze, když je spjat s akcí. Nikdy se nechceme spokojit ani s neškodnými teoretickými průzkumy, ani s tím, že by činy mluvily samy za sebe.

Možná uvěznili naše těla, ne však naše myšlenky, názory a hodnoty, které budou i nadále unikat skrze řadu neukázněných projektů.

Jedním z takových projektů je vznik edicí Černé internacionály, kterou podporujeme my, uvěznění členové anarchistické revoluční skupiny CCF a jiní jistí soudruzi, kteří každým dnem a každým okamžikem prakticky ztělesňují hodnotu SOLIDARITY.

Společně s těmito soudruhy si přejeme vytvořit anarchistické vydavatelství, které není limitováno pouze na Řecko, ale pokusí se rozšířit i do mezinárodní sítě anarchistů jako skutečná Černá internacionála, která je nyní, v roce 2012, opravdu proveditelná.

Kromě toho, že nás tato perspektiva inspirovala při názvu, inspirovala nás i touha, aby Černá internacionála nebyla omezena jen na poličky a knihovničky, ale aby hledala své autentické vyjádření v ulicích, ve kterých se píše Anarchistická vzpoura a pokračující rebelie. S tím, jak bude Černá internacionála fungovat ve vývoji edicí, jistě narazíme na některé obtíže, se kterými se hodláme vyrovnat upřímně a čestně. Náš pohled na samosprávnost a antikomerčnost projektu je pevný a může být sdělen jednoduše několika slovy. Neprodáváme, sdílíme. Ideálním způsobem, jak „sponzorovat“ chod tohoto vydavatelství, by byly expropiace nepřítelů. Tímto způsobem by byla jednodušší nejen publikace knih, ale i na fundamentálnější rovině by to byla nejlepší cesta, jak tento projekt spojit s anarchistickým bojem. Nyní však čelíme nátlakovým podmínkám věznění, které nám nedávají prostor k tomu „fungovat“ přesně tak, jak bychom si přáli. Jsme proto nuceni financovat vydávání a distribuci určením dobrovolné ceny. Ceny, do které může nicméně zasahovat kdokoli způsobem, jakým si přeje. Například v samosprávných prostorech, v nichž budou knihy k dostání, budou knihy doprovázeny krabičkou, do které může každý vhodit tolik, kolik uzná za vhodné. A pokud se tyto publikace dostanou do knihkupectví, mohou být užitečné při nácviku expropiace...

Pro nás má Anarchie svou vlastní revoluci a specifickou městskou guerillu, které jsou naprosto odlišné od všech ostatních. Je to nekončící revoluce, nepřetržitý boj bez konce, cesta bez přestávek nebo předem určeného cíle, bojovná vzpoura, která nikdy neskončí, protože bude vždy existovat krásnější západ slunce, nežli je ten, který jsme viděli dnes. To je podle nás Anarchie. Jakmile jeden boj končí, jsme připraveni začít boj jiný.

- uvěznění členové CCF

